

† Μητροπολίτου Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς Κυπριανοῦ
Προέδρου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων

Ποιμαντική Ἐπιστολή

«Σχίσμα» ἢ «Ἀποτείχισις»;

Τὸ Ζήτημα τοῦ Ἡμερολογίου
καὶ ἡ Αἵρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ

*«Τὸ γὰρ τῆς Ἐκκλησίας ὄνομα οὐ χωρισμοῦ,
ἀλλὰ ἐνώσεώς ἐστι καὶ συμφωνίας ὄνομα»*

(Ἱεροῦ Χρυσοστόμου, PG τ. 61, στλ. 13)

*Πρὸς τὰ εὐσεβῆ καὶ φιλόχριστα τέκνα
τῆς Ἀγιωτάτης Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας,
τὰ ἀνήκοντα στὴν Ἱερὰ Σύνοδο τῶν
Ἐνισταμένων τοῦ Πατρῖου Ἡμερολογίου*

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά:

A. «Οὐκ ἀμελήσω ἀεὶ ὑμᾶς ὑπομιμνήσκειν»¹

Μὲ τὴν Χάρι τοῦ Κυρίου μας, Σᾶς ἀπευθύνω αὐτὴν τὴν Ἐπιστολή, προκειμένου νὰ Σᾶς ὑπενθυμίσω μὲ ἀπλὸ τρόπο μερικές βασικὲς ἀλήθειες ποὺ ἀφοροῦν τὴν Ἐκκλησιολογικὴ Ταυτότητα, δηλαδὴ τὴν θέσι μέσα στοῦ Σῶμα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας αὐτῶν ποὺ ἀκολουθοῦν τὸ Πάτριον Ἡμερολόγιο.

Προβαίνω στὴν ἐνέργεια αὐτή, διότι προσφάτως ἠγέρθη δημοσιογραφικὸς θόρυβος καὶ κατεβλήθη προσπάθεια νὰ παρουσιασθοῦμε δηθεν ὡς σχισματικοί, οἱ ὅποιοι ὀφείλουμε νὰ ἐπιστρέψουμε στὴν *Καινοτομία* τοῦ *Νέου Ἡμερολογίου*, δηλαδὴ νὰ ὑπαχθοῦμε στὴν *Νεοσημερολογιτικὴ* καὶ *Οἰκουμενιστικὴ Διοίκησι* τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, καὶ ἂν θέλουμε - μᾶς γίνεται καὶ αὐτὴ ἡ συγκατάβασις! - νὰ κρατήσουμε τὸ *Πάτριον Ἡμερολόγιο*.

Οι καιροί μας είναι δύσκολοι, ή σύγχυσις μεγάλη και όφείλουμε έμείς οι Ποιμένες τής Έκκλησίας νά Σας ύπενθυμίζουμε όσα κατά καιρούς έχουμε άναπτύξει γραπτώς και προφορικώς, διότι ή συνεχής ύπόμνησις τής Άληθείας άνανεώνει και διατηρεί τήν έγρήγορι και προθυμία και ταυτοχρόνως προφυλάσσει άπό τούς «σεσοφισμένους μύθους»² τών καινοτόμων και αίρετικών.

Στό θέμα αυτό άκολουθοΰμε ταπεινά τόν Άγιον Άπόστολο Πέτρο:

«Ούκ άμελήσω άεί ύμäs ύπομνήσκειν περι τούτων, καίπερ είδότας και έστηριγμένους έν τή παρούση άληθεία· δίκαιον δέ ήγοΰμαι... διεγείρειν ύμäs έν ύπομνήσει»¹.

«Δέν θα άμελήσω νά σäs ύπενθυμίζω πάντοτε αυτά, πού σäs έγγραφα, παρ' όλον ότι τά γνωρίζετε και είσθε στηριγμένοι στην χριστιανική άλήθεια· νομίζω δέ δίκαιο και καθήκον μου... νά σäs καθιστώ άγρύπνους και προθύμους διά τής ύπενθυμίσεως τής άληθείας»¹.

Έπί τή εύκαιρία μάλιστα αύτῆ, Σας προτρέπω νά μελετάτε και άκούτε και βλέπετε μέ προσοχή και έπιμέλεια τά διάφορα κείμενα και τίς ταινίες πού δημοσιεύουμε και κυκλοφοροΰμε, ώστε - μέ τήν παράλληλη συμβουλή και καθοδήγησι τών πνευματικών Σας Ποιμένων - νά κατανοήτε όλο και βαθύτερα τά θέματα του Πατρίου Ήμερολογίου και του Οικουμενισμού και νά στηρίζεσθε στην Άλήθεια.

Β. Η ένότης τής Έκκλησίας

Α **ύτès τις ήμέρες** ψάλλουμε τό θαυμάσιο Κοντάκιο τής Πεντηκοστής, τό όποιο μάς ύπενθυμίζει, ότι ή ένότης τής Έκκλησίας είναι άποτέλεσμα τής έπιφοιτήσεως του Άγίου Πνεύματος:

«Ότε καταβάς τās γλώσσας συνέχεε, διεμέριζεν έθνη ό "Υψιστος· ότε του πυρός τās γλώσσας διένειμεν, είς ένότητα πάντας έκάλεσε· και συμφώνως δοξάζομεν τό Πανάγιον Πνεΰμα»³.

Η θεοδώρατος αύτῆ ένότης, ή όμόνοια και ή ειρήνη τής Έκκλησίας διαφυλάσσεται, όταν ύπάρχη ένότης Πίστεως και έμμονή στις Έκκλησιαστικές Παραδόσεις, διότι μόνον τότε τό Άγιον Πνεΰμα ένώνει τούς εύσεβείς στην θαυμαστή ένότητα πού έβίωνε ή πρωτοχριστιανική Έκκλησία:

«Του πλήθους τών πιστευσάντων ήν ή καρδιά και ή ψυχή μία»⁴.

Γιά τήν διατήρησι λοιπόν τής ένότητος τής Έκκλησίας θα πρέπει, ως τέκνα ύπακοης, νά πειθώμεθα άδιακρίτως, όπως έλεγαν οι Πατέρες τής Ζ' Άγίας Οικουμενικής Συνόδου,

«Άποστολικαίς και Πατρικαίς διδασκαλίαις και Έκκλησιαστικαίς Παραδόσεσιν»⁵.

Ο Άγιος Άπόστολος Παΰλος προτρέπει τούς Χριστιανούς:

«Στήκετε, και κρατείτε τās παραδόσεις, ας έδιδάχθητε είτε διά λόγου είτε δι' έπιστολής ήμών»⁶.

Αύτός πού άθετεί τις Παραδόσεις άναθεματίζεται άπό τήν Έκκλησία:

«Εί τις πāsαν Παράδοσιν Έκκλησιαστικήν έγγραφόν τε ή άγραφον άθετεί, άνάθεμα»⁷.

Αυτή η αύστηρότης κατανοείται, όταν λάβουμε υπ' ὄψιν μας, ὅτι οἱ Ἅγιοι Πατέρες θεωροῦσαν τὴν διάσπαι τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐνότητος ὡς μέγα ἀνοσιούργημα.

Ἰδοῦ μερικὲς χαρακτηριστικὲς ἀπόψεις τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, γιὰ νὰ συνειδητοποιήσουμε τὴν σοβαρότητα τοῦ ζητήματος:

- Τίποτε δὲν παροργίζει τὸν Θεὸ τόσο πολὺ, ὅσο ἡ διαίρεσις τῆς Ἐκκλησίας:
«Οὐδὲν οὕτω παροξύνει τὸν Θεόν, ὡς τὸ Ἐκκλησίαν διαιρεθῆναι»⁹.
- Δὲν ὑπάρχει πιὸ ὀλέθριο ἀπὸ τὴν διάσπαι τῆς Ἐκκλησίας:
«Πάντων ὀλεθριώτερον τὸ δισπαῖσθαι τὴν Ἐκκλησίαν»⁹.
- Τὸ νὰ σχίσῃ κανεὶς τὴν Ἐκκλησία δὲν εἶναι μικρότερο κακὸ ἀπὸ τὴν αἵρεσι:
«Τοῦ εἰς αἵρεσιν ἐμπεσεῖν τὸ τὴν Ἐκκλησίαν σχίσαι οὐκ ἔλαττόν ἐστι κακόν»¹⁰.
- Οὔτε αἷμα μαρτυρίου δὲν ἐξαλείφει τὸ ἀμάρτημα τοῦ σχίσματος:
«Οὐδὲ μαρτυρίου αἷμα ταύτην δύνασθαι ἐξαλείφειν τὴν ἀμαρτίαν»¹¹.

Γ. Τὸ Πάτριον Ἡμερολόγιον εἶναι Ἐκκλησιαστικὴ Παράδοσις

Ἡ Ἁγία Ἐκκλησία μας χρησιμοποιοῦσε ἀνεκαθεν τὸ *Ἰουλιανὸν* ἢ *Παλαιὸν Ἡμερολόγιον* καὶ συμφώνως πρὸς αὐτὸ ἐρρῦθμισε τὸ *Πασχάλιον* καὶ τὸ *Ἑορτολόγιον* Τῆς, δηλαδὴ πότε θὰ ἐορτάζουμε τίς κινητὲς καὶ ἀκίνητες Ἑορτὲς ὀλοκλήρου τοῦ ἔτους.

Ἔτσι τὸ *Ἰουλιανὸν* ἢ *Παλαιὸν Ἡμερολόγιον* συμπλέχθηκε μὲ τὴν ζωὴ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας, *«συνυφάνθη καὶ ἠγιάσθη»¹²*, γι' αὐτὸ καὶ σήμερα δὲν τὸ ἀποκαλοῦμε *Ἰουλιανὸν* ἢ *Παλαιόν*, ἀλλὰ **Ἐκκλησιαστικὸν Ἡμερολόγιον**¹³.

Κάθε ἀλλαγὴ στὴν ἀρχαιοπαράδοτη *Ἡμερολογιακὴ Τάξις* τῆς Ἐκκλησίας μας ἐπιφέρει ἀναποφεύκτως σύγχυσι, ταραχὴ καὶ ἀνατροπὴ ὄσων ἐθέσπισαν οἱ Ἅγιοι Πατέρες μας μὲ βάσι τὸ *Ἐκκλησιαστικὸν Ἡμερολόγιον*¹⁴, γι' αὐτὸ καὶ ὅποτε στὸ παρελθὸν ἐπεχειρεῖτο νὰ γίνῃ κάποια σχετικὴ ἀλλαγὴ, **ἀπερρίπτετο**¹⁵.

Ὅταν μάλιστα τὸν 1570 (16ον) αἰῶνα οἱ αἰρετικοὶ Παπικοὶ προσεπάθησαν νὰ πείσουν τοὺς Ὁρθοδόξους νὰ ἀποδεχθοῦν τὸ ἰδικὸν τους *Νέον* ἢ *Γρηγοριανὸν* ἢ *Παπικὸν Ἡμερολόγιον*, οἱ Ἁγιώτατοι Προκαθήμενοι τῶν Ἀνατολικῶν Ὁρθοδόξων Πατριαρχείων **ἀπέκρουσαν καὶ κατεδίκασαν συνοδικῶς** τὸ *Δυτικὸν Ἡμερολόγιον* **τρεῖς φορές**: 1583, 1587 καὶ 1593¹⁶.

Δὲν θὰ πρέπει νὰ λησμονῆται, ὅτι ὁ Κύριός μας ἔδειξε καὶ θαύματα, τὰ ὁποῖα ἐπιβεβαίωσαν τὸ δίκαιον καὶ θεάρεστον τῆς ἐμμονῆς τῶν Ὁρθοδόξων στὸ *Πάτριον Ἐκκλησιαστικὸν Ἡμερολόγιον*.

Λέγει σχετικῶς ὁ Ὅσιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης:

«Ὅτι περισσότερον εὐαρεστεῖται ὁ Θεὸς εἰς τὴν τάξιν τοῦ Πασχαλίου καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν τοῦ Καλανταρίου (Ἡμερολογίου) τοῦ ἐδικοῦ μας, παρὰ εἰς τὴν ἀκρίβειαν τοῦ Πασχαλίου καὶ Καλανταρίου τῶν Λατίνων, φανερὸν εἶναι ἀπὸ τὰ θαύματα ὅπου ἔδειξε, καὶ δεικνύει ἕως τῶρα δι' αὐτό»¹⁷.

Δ. Ἡ αἵρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ ἡ ἀλλαγὴ τοῦ Ἡμερολογίου

Σ τις **άρχες** του αιώνας μας εμφανίσθηκε ἡ λεγομένη *Οἰκουμενικὴ Κίνησις*, ἡ ὁποία ἀπέβλεπε στὴν προσέγγισι καὶ προσεχῆ ἔνωσι ὄλων τῶν Χριστιανῶν τῆς Οἰκουμένης, χωρὶς ὅμως ὀρθόδοξες βάσεις, ἐφ’ ὅσον θεωροῦσε ὅλους τοὺς αἰρετικούς ὡς μέλη τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὶς ἑτεροδόξες Κοινότητες ὡς Ἐκκλησίες Χριστοῦ¹⁸.

Ἔτσι, μία νέα κακοδοξία, ἡ αἵρεσις τοῦ *Οἰκουμενισμοῦ* ἄρχισε νὰ διαδίδεται καὶ τὸ μεγάλο δυστύχημα εἶναι, ὅτι αὐτὴ ἡ αἵρεσις διεκηρύχθη γιὰ πρώτη φορὰ ἐπισήμως στὸν χῶρο τῆς Ὁρθοδοξίας, ἀπὸ τὸ Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως τὸ 1920¹⁸.

Ἔνα πρώτο πρακτικὸ βῆμα γιὰ τὴν ἐπίτευξι τῶν σκοπῶν τῆς *Οἰκουμενικῆς Κινήσεως* ἦταν ἡ ἀποδοχὴ ἐνὸς «*ἐνιαίου ἡμερολογίου*», ὥστε νὰ ἐορτάζουν ὅλοι μαζί, Ὁρθόδοξοι καὶ αἰρετικοί, τὶς μεγάλες Ἑορτὲς καὶ νὰ μειώνεται τὸ αἶσθημα τῆς διαιρέσεως¹⁹.

Ἔτσι, τὸ 1924 ὑλοποιήθηκε τὸ πρώτο σχέδιο τῆς αἰρέσεως τοῦ *Οἰκουμενισμοῦ* καὶ ἔγινε ἡ ἀλλαγὴ τοῦ *Πατρίου Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου*, ἡ ὁποία διέσπασε τὴν ἐορτολογικὴ ἐνότητα τῶν Ὁρθόδοξων μὲ τραγικὲς ὄντως συνέπειες.

Ἐν συνεχείᾳ, οἱ ὁπαδοὶ τοῦ *Οἰκουμενισμοῦ*, μὲ πρωτοπόρους δυστυχῶς τοὺς πατριάρχας Κωνσταντινουπόλεως, διὰ μέσου τῶν διαφόρων *Οἰκουμενιστικῶν Συνεδρίων* καὶ κατόπιν μὲ τὴν συμμετοχὴ τους ἰδίως στὸ λεγόμενο «*Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν*» (1948 καὶ ἐξῆς), προχωροῦν σὲ συνεχῶς στενωτέρη σχέσι καὶ κοινωνία μὲ τοὺς ποικιλιωνύμους αἰρετικούς, συνεργάζονται σὲ ὅλα τὰ ἐπίπεδα, συμπροσεύχονται, συλλειτουργοῦνται, συνυπογράφουν αἰρετικὰ κείμενα καὶ διακηρύσσουσιν ἀπόψεις κακόδοξες²⁰.

Μάλιστα οἱ *Οἰκουμενισταὶ* προχώρησαν τόσο πολὺ στὸ ἀνοιγμὰ τους αὐτό, ὥστε ἦλθαν ἐπίσης σὲ σχέσεις συνεργασίας καὶ συμπροσευχῆς ἀκόμη καὶ μὲ ἀλλοθρήσκους, μὲ ἀποτέλεσμα ἀφοῦ - σὲ πρώτο στάδιο - χάθηκε ἡ διαχωριστικὴ γραμμὴ Ὁρθοδοξίας καὶ αἰρέσεως, τώρα νὰ κινδυνεῦη - σὲ δεῦτερο στάδιο - νὰ χαθῆ καὶ ἡ διαχωριστικὴ γραμμὴ Χριστιανῶν καὶ ἀλλοθρήσκων²¹.

Μία δὴλῶσις τοῦ πατριάρχου τῶν Οἰκουμενιστῶν Ἀθηναγόρου (+ 1972) εἶναι ἐνδεικτικὴ τῆς φοβερᾶς καταπτώσεως:

«Ἀπατώμεθα καὶ ἁμαρτάνωμεν, ἐὰν νομιζώμεν, ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος πίστις κατήλθεν ἐξ οὐρανοῦ καὶ ὅτι ὅλα τὰ δόγματα εἶναι ἀνάξια. Τριακόσια ἑκατομμύρια ἀνθρώπων ἐξέλεξαν τὸν μουσουλμανισμὸν διὰ νὰ φθάσουν εἰς τὸν θεόν των καὶ ἄλλαι ἑκατοντάδες ἑκατομμύρια εἶναι Διαμαρτυρόμενοι, Καθολικοί, Βουδισταί. Σκοπὸς κάθε θρησκείας εἶναι νὰ βελτιώσῃ τὸν ἄνθρωπον»^{22!}

Ε. Καινοτόμοι καὶ Νεωτερισταὶ

Εκείνοι ποὺ ἐπιφέρουν μεταβολές, μεταρρυθμίσεις καὶ νεωτερισμοὺς στὶς Ἐκκλησιαστικὰς Παραδόσεις λέγονται *Καινοτόμοι* καὶ *Νεωτερισταί*: αὐτοί, κινούμενοι ἀπὸ ὑπερηφάνεια, ὄχι μόνο δὲν ἀποδέχονται μὲ πίστι καὶ εὐλάβεια ὅσα ἐθέσπισαν οἱ Ἅγιοι Πατέρες μας, ἀλλὰ καὶ προσπαθοῦν νὰ ἐπιβάλλουν τὶς καινοτομίες τους σὲ ὅλους τοὺς Ὁρθόδοξους, ἀδιαφοροῦντες γιὰ τὶς συνέπειες (ἀναταραχές, σχίσματα, φυγάδευσις ἀγάπης, χωρισμοὶ οἰκογενειῶν, διαλύσεις μοναστικῶν Ἀδελφοτήτων, φανατισμοὶ καὶ ἀντιπαλότητες...).

Οἱ δυστυχεῖς *Καινοτόμοι* καὶ *Νεωτερισταὶ* δὲν προτιμοῦν τὴν «*ἀσφάλειαν*» τῶν

Ἱερῶν Παραδόσεων καὶ γι' αὐτὸ δὲν μποροῦν νὰ ἐπαναλάβουν τοὺς θεοπνευστοὺς λόγους τῶν Ἁγίων Πατέρων τῆς Ζ' Ἁγίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου:

«Μίαν ἀσφάλειαν ἑαυτοῖς ποριζόμενοι, τὸ μὴ καινουργεῖσθαι τι παρ' ἡμῶν τῶν ἠκόντων εἰς θεοσέβειαν»^{22α}.

[«Ἐφοδιάζοντες τοὺς ἑαυτοὺς μας μὲ μίαν (καὶ μοναδικήν) ἀσφάλειαν: τὸ νὰ μὴ καινοτομηθῆ ἀπὸ μᾶς τίποτε ἀπὸ αὐτὰ ποὺ φέρουν στὴν θεοσέβεια»]^{22α}.

Οἱ Ἁγιοὶ Πατέρες μας θεωροῦν τοὺς νεωτερισμοὺς ὡς **ὑπαγόρευμα τοῦ διαβόλου**, καὶ γι' αὐτὸ εἶναι πολὺ αὐστηροὶ στὴν ἀντιμετώπισι τῶν *Καινοτόμων*, καὶ μᾶς συμβουλεύουν νὰ τοὺς ἀποστρεφώμεθα καὶ νὰ ἀπομακρυνώμεθα ἀπὸ αὐτούς, ἔστω καὶ ἂν εἶναι Ἁγγελοὶ ἐξ οὐρανοῦ, διότι εἶναι πιὸ συμφέρον νὰ συναθροισθῶμεθα γιὰ προσευχὴ χωρὶς αὐτούς, παρὰ νὰ πᾶμε μαζί τους στὴν γέεννα τοῦ πυρός, στὴν κόλασι²³.

Εἶναι πολὺ χαρακτηριστικὴ ἡ ἀπάντησις τῶν Ὁρθοδόξων Πατριαρχῶν πρὸς τὸν Πάπα Πῖον Θ' τὸ 1848:

«Ἄπαντες οὖν οἱ νεωτερίζοντες ἢ αἰρέσει ἢ σχίσματι, ἐκουσίως ἐνεδύθησαν, κατὰ τὸν ψαλμωδόν, “κατάραν ὡς ἰμάτιον”, κἂν τε Πάπαι, κἂν τε Πατριάρχαι, κἂν τε Κληρικοί, κἂν τε Λαϊκοὶ ἔτυχον εἶναι· “κἂν ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ, ἀνάθεμα ἔστω, εἴ τις ὑμᾶς εὐαγγελίζηται παρ' ὃ παρελάβετε”²⁴.

ΣΤ. Ἀκαινοτόμητοι καὶ Ἀποτείχισις

Οἱ εὐσεβεῖς Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί, οἱ ὁποῖοι ἀπεστράφησαν τὴν αἵρεσι τοῦ *Οἰκουμενισμοῦ* καὶ τὴν καινοτομία τοῦ *Νέου Ἡμερολογίου* καὶ ἐκράτησαν μὲ εὐλάβεια τὸ *Πάτριον Ἐκκλησιαστικὸ Ἡμερολόγιον*, καλοῦνται *Ἀντι-οικουμενισταὶ* καὶ *Ἀκαινοτόμητοι*: αὐτοὶ δὲν ἀκολουθοῦν τοὺς *Οἰκουμενιστὰς* καὶ *Νεοημερολογίτας* ποιμένας στὴν καταστροφικὴ τους πορεία καὶ δὲν ἔχουν καμμίαν ἐκκλησιαστικὴν σχέσι μὲ αὐτούς, δηλαδὴ **ἔχουν ἀποτείχισθῆ** ἀπὸ τοὺς *Νεωτεριστὰς*²⁵.

Μὲ τὴν στάσι τους αὐτὴ δὲν προκάλεσαν *Σχίσμα* στὴν Ἐκκλησία, ἀλλὰ ὑπάκουσαν στοὺς Ἁγίους Πατέρας καὶ τοὺς Ἱερούς Κανόνας, οἱ ὁποῖοι ἐπαινοῦν καὶ μακαρίζουν ὅσους *ἀποτείχιζονται*, δηλαδὴ χωρίζονται ἀπὸ καινοτόμους ποιμένας **γιὰ λόγους δογματικούς**, ὅταν αὐτοὶ κηρύσσουν δημοσίως κακοδοξίες καὶ αἵρέσεις²⁶.

Σχίσμα ἔχουμε μόνο στὴν περίπτωσι ποὺ ἓνα μέρος τοῦ κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ διακόπτουν σχέσι καὶ κοινωνία μὲ τοὺς κανονικοὺς Ποιμένας τῆς Ἐκκλησίας **«ἀναιτίως»** καὶ **«ἀνευλόγως»**, μὲ τὴν πρόφασι **«ζητημάτων ἰασίμων»** ἢ παραπτωμάτων τῶν ἀρχιερέων²⁷.

Ἡ αἵρεσις τοῦ *Οἰκουμενισμοῦ*, ἀπὸ τὴν ὁποία ἀπέρρευσε ἡ *Ἡμερολογιακὴ Καινοτομία* τοῦ 1924, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ θεωρηθῆ ὡς ἀσήμαντο πρᾶγμα καὶ **«ζήτημα ἰάσιμον»**, ἐφ' ὅσον πολὺ ἔγκυρα ἔχει χαρακτηρισθῆ ὡς **«κάτι πολὺ χειρότερον τῆς παναιρέσεως»** καὶ ὡς **«νόσος πρὸς θάνατον»**, ὡς **«ὁ πλέον ἀπαισιος συγκρητισμός»** καὶ **«χειρῶν πάσης αἰρέσεως»** καὶ ὡς **«ἀνήκουστος προδοσία»**²⁸.

Ἐπομένως, ὅσοι ἀκολουθοῦν τὸ *Πάτριον Ἐκκλησιαστικὸ Ἡμερολόγιον* καὶ εἶναι *Ἀντι-οικουμενισταὶ*, ὄχι μόνο δὲν εἶναι *Σχισματικοί*, ἀλλὰ συγκροτοῦν τὸ *Ἀκαινοτόμητο Πλήρωμα* τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, τὸ ὁποῖο **ἔχει ἀποτείχισθῆ**

ἀπὸ τοὺς *Νεωτεριστὰς καὶ ἐνίσταται*²⁵, δηλαδὴ ἀγωνίζεται γιὰ τὴν εἰρήνευσι καὶ ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας, ἀδιαφορώντας γιὰ τοὺς διωγμοὺς καὶ τὶς συκοφαντίες ἐναντίον του.

Πρέπει νὰ γίνῃ πλήρως κατανοητό, ὅτι **εἶναι τελείως διαφορετικὰ** πράγματα τὸ **Σχίσμα**, ποὺ δὲν συγχωρεῖται οὔτε μὲ αἷμα μαρτυρίου, καὶ ἡ **Ἀποτείχισις**, ἡ ὁποία εἶναι **σωτήριος καὶ ἀξία «τῆς πρεπούσης τιμῆς τοῖς ὀρθοδόξοις»**²⁶.

Z. Νέοι Ὁμολογηταὶ τῆς Πίστεως

Οσοὶ **κράτησαν** τὸ *Πάτριον Ἐκκλησιαστικὸν Ἡμερολόγιον* ὠνομάσθησαν ὑποτιμητικὰ ἀπὸ τοὺς *Καινοτόμους «Παλαιοημερολογίτες»* καὶ ὑπέστησαν ἀπὸ τὸ 1924 φοβεροὺς διωγμοὺς καὶ θάνατα, φυλακὰς καὶ ἐξορίες, καθαιρέσεις καὶ ἀφορισμοὺς, ἀποσηματισμοὺς καὶ ἐξευτελισμοὺς, ἀπειλὰς καὶ ἐκφοβισμοὺς, ἀκόμη καὶ θανάτους²⁹!...

Ἔτσι, ἡ εὐλογημένη Πατρίδα μας εἶδε τοὺς δρόμους καὶ τὶς πλατεῖες τῆς νὰ ποτίζονται μὲ τὸ αἷμα τῶν πιστῶν τέκνων τῆς Ὁρθοδόξιας, οἱ φυλακὰς γέμισαν ἀπὸ Κληρικοὺς τοῦ *Πατρίου Ἡμερολογίου*, οἱ ἐξορίες γνώρισαν νέους Ὁμολογητὰς τῆς Πίστεως²⁹.

Δυστυχῶς, οἱ καινοτόμοι *Οἰκουμενισταὶ* τοῦ *Νέου Ἡμερολογίου*, στὴν προσπάθειά τους νὰ ἐνωθοῦν μὲ τοὺς αἰρετικούς τῆς Δύσεως, ὄχι μόνον διήρεσαν ἐορτολογικῶς τὴν Ἀγιωτάτη Ὁρθόδοξο Ἐκκλησία, ἀλλὰ καὶ ἐστράφησαν διωκτικῶς ἐναντίον τῶν εὐσεβῶν τέκνων Τῆς καὶ προσεπάθησαν **διὰ τῆς βίας** νὰ τοὺς ἐπιβάλουν τὴν *Δυτικὴν Καινοτομία*, ἐνεργοῦντες ἀντίθετα καὶ ἀπὸ τὸν Χριστὸ μας, ὁ Ὅποιος δὲν βιάζει κανέναν νὰ Τὸν ἀκολουθήσῃ, ἀλλὰ διακηρύσσει:

«Ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἀκολουθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ καὶ ἀκολουθεῖτω μου»· «ἐάν τις διψᾷ, ἐρχέσθω πρὸς με καὶ πινέτω»³⁰.

Αὐτοί, οἱ ἐχθροὶ τῶν *Πατρικῶν Παραδόσεων* καὶ τοῦ *Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου*, ἐνῶ παραδέχονται ὅτι οἱ αἰρετικοὶ ἔχουν Χάρι καὶ Μυστήρια καὶ συμπροσεύχονται μὲ αἰρετικούς καὶ ἀλλοθρήσκους, πρὸς τοὺς ὁποίους εἶναι ἀνεκτικοὶ καὶ φιλόφρονες, ἀντιθέτως, δὲν παύουν νὰ συκοφαντοῦν τοὺς *Ἀντι-οικουμενιστὰς* τοῦ *Πατρίου Ἡμερολογίου* ὡς δῆθεν σχισματικούς, καθηρημένους καὶ στερουμένους Μυστηρίων.

Ὅμως, ὁ Κύριός μας καλοτυχίζει ὅσους συκοφαντοῦνται χάριν τοῦ Ὁνόματός Του καὶ οἱ Ἅγιοι μακαρίζουν ὅσους ὑποφέρουν θάνατα, διώξεις καὶ ψευδοκαθαιρέσεις γιὰ τὴν ἐμμονή τους στὴν Ἁγία Πίστι μας:

«Μακάριοί ἐστε ὅταν ὀνειδίσωσιν ὑμᾶς καὶ διώξωσι καὶ εἴπωσι πᾶν πανηρὸν ῥῆμα καθ' ὑμῶν ψευδόμενοι ἕνεκεν ἐμοῦ»· «μακάριοί ἐστε ὅταν μισήσωσιν ὑμᾶς οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὅταν ἀφορίσωσι καὶ ἐκβάλωσι τὸ ὄνομα ὑμῶν ὡς πονηρὸν ἕνεκα τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου»· «χαίrete καὶ ἀγαλλιᾶσθε, ὅτι ὁ μισθὸς ὑμῶν πολὺς ἐν τοῖς οὐρανοῖς»³¹.

Οἱ διάφορες καθαιρέσεις ποὺ ἐπιβάλλουν οἱ καινοτόμοι *Οἰκουμενισταὶ* τοῦ *Νέου Ἡμερολογίου* δὲν εἶναι ἀληθεῖς καθαιρέσεις, ἀλλὰ ψευδοκαθαιρέσεις, οἱ δὲ Κληρικοὶ τοῦ *Πατρίου Ἡμερολογίου* **ποτὲ δὲν καθηρέθησαν πραγματικά, ἀλλὰ ἐδιώχθησαν**³² καὶ γι' αὐτὸ ὄχι μόνον δὲν ἔχασαν τὴν Θεία Χάρι καὶ τὰ Ἱερὰ Μυστήριά τους, ἀλλὰ ἔλαβαν πλουσιωτέρως τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ³³.

Οι εύσεβεις, όταν διώκονται για την Ἀλήθεια καὶ τὴν Πίστι τους, γίνονται Ὁμολογηταὶ καὶ Μάρτυρες, χαριτώνονται ἀπὸ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα πῶς πολὺ καὶ εἶναι μακάριοι, ὅπως καὶ ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, ὁ ὁποῖος ἂν καὶ καθηρέθη ἀδίκως δύο φορές ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς του καὶ ἐξωρίσθη, συνέχισε νὰ ἀσκή τὰ ἀρχιερατικά του καθήκοντα:

«Καὶ ἐδίδασκε καὶ ἐχειροτόνει πολλοὺς μὲν Ἐπισκόπους, πλείους δὲ Πρεσβυτέρους καὶ Διακόνους. Ἐπετέλει δὲ καὶ πολλὰ σημεῖα ἐν τῇ ἐξορίᾳ, ζῶν τε καὶ μετὰ θάνατον»^{34!}...

Η. «Παλαιοημερολογικὴ Οὐνία»

Μία ἄλλη μέθοδος, τὴν ὁποῖαν ἐπενόησαν οἱ καινοτόμοι *Οἰκουμενισταί*, γιὰ νὰ ἐξουδετερώσουν ὅσους παραμένουν πιστοὶ στὸ *Πάτριον Ἐκκλησιαστικὸ Ἡμερολόγιο* καὶ ἀγωνίζονται κατὰ τοῦ *Οἰκουμενισμοῦ*, εἶναι ἡ μέθοδος τῆς «*Παλαιοημερολογικῆς Οὐνίας*».

Τὸ δόλιο καὶ παραπλανητικὸ σύστημα τῆς Οὐνίας εἶναι ἐφεύρεσις τοῦ Βατικανοῦ: προκειμένου ὁ Πάπας νὰ ἀπορροφήσῃ τοὺς Ὁρθοδόξους τῆς Ἀνατολῆς, τοὺς ἐπέτρεψε νὰ κρατήσουν τίς Βυζαντινὲς Παραδόσεις τους (Διοίκησι, Τυπικὸ, ἀμφίεσι, Εἰκόνες κ.λπ.), ἀρκεῖ νὰ ἔχουν κοινωνία μὲ τὸν αἰρετικὸν ποντίφικα τῆς Ρώμης καὶ νὰ ἀναγνωρίζουν τὴν δῆθεν ὑπερτάτη ἀρχὴ καὶ τὰ δῆθεν παγκόσμια ἐξουσιαστικὰ προνόμια του³⁵.

Τώρα, οἱ *Νεωτερισταί* τῆς οἰκουμενιστικῆς αἰρέσεως μὲ τὴν σειρά τους προτείνουν στοὺς Ἀκαινοτομήτους νὰ κρατήσουν μὲν τὸ *Πάτριον Ἡμερολόγιο*, ἀλλὰ νὰ ὑπαχθοῦν ἐκκλησιαστικῶς εἰς αὐτοὺς καὶ νὰ μνημονεύουν ὡς Ἀρχὴ των τοὺς νεοημερολογίτας ἐπισκόπους, ὅπως - γιὰ παράδειγμα - συμβαίνει στὸ Ἅγιον Ὄρος: ἐκεῖ τὰ Μοναστήρια καὶ οἱ Σκῆτες ἀκολουθοῦν μὲν τὴν *Πατροπαράδοτη Ἡμερολογιακὴ Τάξι*, ἀλλὰ - δυστυχῶς - μνημονεύουν (ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς Ζηλωτὰς Πατέρας), τὸν πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως, ὁ ὁποῖος ἀκολουθεῖ τὸ *Νέον Ἡμερολόγιο* καὶ εἶναι πρωτοπόρος καὶ παλαίμαχος *Οἰκουμενιστῆς*³⁶.

Οἱ Ὁρθόδοξοι Ἀντι-οικουμενισταί ἀπορρίπτουν κατηγορηματικῶς τὴν λύσι τῆς «*Παλαιοημερολογικῆς Οὐνίας*» καὶ εἶναι ἀδύνατον νὰ ἀποδεχθοῦν παρόμοιες προτάσεις, γιὰ δύο κυρίως λόγους:

α) Ἡ ἐμμονὴ μας στὸ *Πάτριον Ἐκκλησιαστικὸ Ἡμερολόγιο* εἶναι πρωτίστως συνδεδεμένη μὲ τὸν ἀγῶνα κατὰ τῆς αἰρέσεως τοῦ *Οἰκουμενισμοῦ*: αὐτὸ σημαίνει, ὅτι ἡ Ἀποτείχισίς μας ἀπὸ τοὺς *Οἰκουμενιστὰς* ὀφείλεται κυρίως στὶς δογματικὰς ἐκτροπὰς τῆς *Οἰκουμενικῆς Κινήσεως* καὶ - ἐφ' ὅσον αὐτὲς συνεχίζονται - θὰ ἀποτελοῦσε γιὰ μᾶς ὄντως **παροιμιώδη τυπολατρία** νὰ παραβλέψουμε τὴν δογματικὴ ἀκρίβεια καὶ νὰ ἐνωθοῦμε μὲ τοὺς *Καινοτόμους*, κρατώντας τὸ *Πάτριον Ἡμερολόγιο*: τί θὰ ὠφελοῦσε;...

Ἄρά γε, δὲν θὰ ἐστερεῖτο πράγματι σοβαρότητος ἡ ἐπιμονὴ μας νὰ διατηρούσαμε ἀκέραιο τὸ τεῖχος καὶ ὀχύρωμα τῆς πόλεώς μας, ἀφοῦ θὰ εἶχαμε ἐπιτρέψει στοὺς ἐχθροὺς μας νὰ εἰσέλθουν ἐπίσημα μέσα εἰς αὐτὴν ἀπὸ τίς πύλες;!...

β) Ὁ Ἅγιος Μάρκος ὁ Εὐγενικός μᾶς προτρέπει: «φεύγετε τὴν πρὸς τοὺς ἀκοινωνήτους κοινωνίαν καὶ τὸ μνημόσυνον τῶν ἀμνημονεύτων»³⁷. ἐφαρμόζοντες

τὴν περαιτέρω ἀνάπτυξι τῆς σκέψεως τοῦ Ἁγίου στὰ σημερινὰ δεδομένα, προσθέτομε:

• **ἐκεῖνος** ποὺ μνημονεύει τοὺς *Οἰκουμηνιστὰς* ὡς Ὁρθοδόξους Ἀρχιερεῖς **εἶναι ὑποχρεωμένους** ἐν συνεχείᾳ νὰ ἐκπληρώσῃ καὶ ὅσα αὐτοὶ φρονοῦν καὶ ἀκολουθοῦν, δηλαδὴ **νὰ συμμετέχῃ** στὴν *Οἰκουμηνικὴ Κίνησι* καὶ **νὰ ἀνήκῃ** στὸ «*Παγκόσμιον Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν*» ἔστω καὶ ἐμμέσως, **νὰ συμπροσεύχεται** μὲ αἰρετικούς καὶ ἀλλοθρήσκους, **νὰ θεωρῇ** τὶς αἰρετικὲς Κοινότητες ὡς «*Ἀδελφές Ἐκκλησίες*», **νὰ ἀποδέχεται** τὸ βάπτισμα τῶν αἰρετικῶν, **νὰ πιστεύῃ** ὅτι ἡ Μία Ἐκκλησία περιλαμβάνει καὶ αἰρετικούς, **νὰ φρονῇ** ὅτι ἡ Ὁρθοδοξία ἐπιβάλλεται νὰ διακονῇ τὸν κόσμον ἀπὸ κοινοῦ μὲ τοὺς αἰρετικούς καὶ ἀλλοθρήσκους κ.τ.δ.

Θ. Γιὰ τὴν εἰρήνευσι καὶ ἐνότητα

Οἱ Ἀντι-οικουμηνισταὶ τοῦ *Πατρίου Ἡμερολογίου* θεωροῦν ἀδιανόητη ὅποιαδήποτε λύσι, ἢ ὅποια θὰ τοὺς ὠδηγοῦσε σὲ κοινωνία καὶ ἔνωσι μὲ τοὺς *Καινοτόμους* καὶ *Νεωτεριστὰς*, χωρὶς προηγουμένως νὰ ἔχουν ἀρθῇ τὰ αἷτια τῆς ἐκκλησιαστικῆς διαιρέσεως.

Ἡ τυχὸν ἀποδοχὴ μιᾶς λύσεως τύπου «*Παλαισημερολογικῆς Οὐνίας*» θὰ ἀποτελοῦσε γιὰ μᾶς **μεγάλῃ προδοσίᾳ**, ἀλλὰ καὶ **ἀσυγχώρητῃ ἐπιπολαιότητᾳ**, ἐφ' ὅσον θὰ ἀπεδείκνυε, ὅτι δὲν ἔχουμε ἐπίγνωσι τῆς *Ἐκκλησιολογικῆς Ταυτότητός* μας, δηλαδὴ γιὰτὶ ὑπάρχουμε καὶ τί ἐπιδιώκουμε ὡς *Ἐνιστάμενον Ἀκαινοτόμητον Πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας*.

Οὐσιαστικὰ ἡ λύσις πρέπει νὰ προέλθῃ ἀπὸ τοὺς *Καινοτόμους*: τὸ ὄραμα τῆς εἰρηνεύσεως καὶ ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας ἀπαιτεῖ **τὰ ἐξῆς τρία καίρια καὶ γενναῖα βήματα ἀπὸ τοὺς βαρύτερα καὶ ἀποκλειστικὰ ἐνόχους τῆς τραγικῆς διαιρέσεως τῶν Ὁρθοδόξων**:

α) Οἱ ὀρθόδοξοι Οἰκουμηνισταὶ ὀφείλουν **νὰ ἀποχωρήσουν** ἀπὸ τὸ «*Παγκόσμιον Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν*» καὶ νὰ διακόψουν τὴν συμμετοχὴ τους στὴν *Οἰκουμηνικὴ Κίνησι*, διότι ἡ προσπάθεια γιὰ τὴν ἔνωσι τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου μὲσω τοῦ *Οἰκουμηνισμοῦ* ἔχει ἐκτραπῆ, ἐφ' ὅσον δὲν βασίζεται σὲ αὐστηρῶς ὀρθόδοξες προϋποθέσεις.

β) Οἱ ὀρθόδοξοι Οἰκουμηνισταὶ ὀφείλουν **νὰ καταδικάσουν** ὅλες τὶς ἀντορθόδοξες θεολογικὲς ἀπόψεις, τὶς ὁποῖες παρήγαγε ὁ *Διαχριστιανικὸς* καὶ *Διαθρησκειακὸς Οἰκουμηνισμὸς*, **νὰ διακηρύξουν** κατηγορηματικώτατα τὴν Μοναδικότητα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ **νὰ καταστήσουν** σαφές, ὅτι γιὰ τὴν σωτηρία τοῦ κόσμου ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι αὐτάρκης καὶ δὲν ἔχει ἀνάγκη νὰ «*συμμαχῇ*» μὲ αἰρετικούς καὶ ἀλλοθρήσκους.

γ) Οἱ ὀρθόδοξοι Οἰκουμηνισταὶ ὀφείλουν **νὰ ἐπιστρέψουν** στὸ πρὸ τοῦ 1924 ἡμερολογιακὸ καθεστῶς, προκειμένου νὰ ἀποκατασταθῇ ἡ πανορθόδοξος ἐορτολογικὴ ἐνότης καὶ νὰ παύσῃ τὸ ὄντως «*παγκόσμιον σκάνδαλον*» καὶ ἡ ἐορτολογικὴ βαθέλ, ἔνεκα τῆς ὁποίας **ἄλλοι** Ὁρθόδοξοι νηστεύουν καὶ πενθοῦν καὶ **ἄλλοι** καταλύουν καὶ πανηγυρίζουν, **ἄλλοι** ἐορτάζουν τὸν Ἅγιον Σπυρίδωνα καὶ **ἄλλοι** τὰ Χριστούγεννα, **ἄλλοι** συνεορτάζουν μὲ τοὺς Ἁγίους Τόπους τῶν Ἱεροσολύμων καὶ **ἄλλοι** μὲ τοὺς αἰρετικούς τῆς Δύσεως!...

Ἐὰν οἱ καινοτόμοι Οἰκουμηνισταὶ δὲν προβοῦν στὰ γενναῖα αὐτὰ βήματα, τότε

νά μὴν ἐλπίζουν σὲ καμμία ἀπολύτως ὑποχώρησί μας καὶ σὲ καμμία ἀπολύτως ἀποδοχὴ συμβιβαστικῶν σχημάτων, ἔστω καὶ ἂν μᾶς ἀπειλοῦν μὲ καθαιρέσεις, ἀφορισμούς καὶ διώξεις, διότι - μὲ τὴν βοήθεια τῆς Παναγίας μας - εἴμεθα ἔτοιμοι νὰ θυσιάσουμε τὰ πάντα, προκειμένου νὰ διαφυλάξουμε τὸν ἀτίμητο θησαυρὸ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τὴν ἱερὰν «*Παρακαταθήκη*»³⁸ ποὺ μᾶς ἐνεπιστεύθη ὁ Χριστὸς μας διὰ μέσου τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων καὶ τῶν θεοφόρων Πατέρων.

I. «Τὴν Παρακαταθήκη φύλαξον»³⁸

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά:

«Στῶμεν καλῶς· στῶμεν μετὰ φόβου»!...

Στὸ «Μικρὸν Ποίμνιον»³⁹ τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου ὁ Κύριός μας ἔχει ἐμπιστευθῆ ἀκαινοτόμητον τὸν πολύτιμο θησαυρὸ τῆς Ὁρθοδόξου Ἀληθείας.

Ἄς κατέχουμε τὴν βαρεῖα αὐτὴν κληρονομία μὲ ταπεινῶσι καὶ αὐτομεμψία, μὲ ὑπακοή καὶ ἐμπιστοσύνη στοὺς Ποιμένας τῆς Ἱερᾶς Συνόδου μας, μὲ ἀγάπη καὶ εὐσπλαγχνία, μὲ ἀγνότητα διαθέσεων καὶ καθαρότητα καρδίας.

Ὅταν ἐμμένουμε στὰ Ὁρθόδοξα Δόγματα, τὶς Ἐκκλησιαστικὲς Παραδόσεις καὶ τὴν ζωὴ τῆς Ἀγιότητος, θὰ ἀναπαύεται τὸ Ἅγιον Πνεῦμα στὶς καρδιές μας καὶ ἡ Χάρις Του θὰ μᾶς ἐνισχύη, φωτίζη καὶ καθοδηγῆ στὴν ὁδὸ τῆς σωτηρίας Ὁμολογίας.

Εἴμεθα ὀλιγάρημοι, ἀποτελοῦμε τὸ «*Μικρὸν Ποίμνιον*», ἀλλὰ αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ μᾶς φοβίζη, διότι ὁ Κύριός μας εὐδόκησε νὰ μᾶς ἐμπιστευθῆ τὴν Ἀλήθειά Του, τὴν «*Βασιλείαν*» Του³⁹.

Ἄς μὴ περιφρονήσουμε αὐτὴν τὴν μεγάλη εὐλογία καὶ ἄς μὴν ἀμελήσουμε, διότι «*αἱ ἡμέραι πονηραὶ εἰσιν*»⁴⁰.

Ἄς καυχώμεθα στὶς θλίψεις ποὺ ἀντιμετωπίζουμε γιὰ τὴν Ὁμολογία μας, παραμένοντες πιστοὶ στὴν κλησί μας, διότι ἔτσι θὰ ἀξιωθούμε ἐπίσης νὰ «*καυχώμεθα ἐπ' ἐλπίδι τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ*»⁴¹, νὰ ἐλπίζουμε ὅτι θὰ ἀπολαύσουμε τὴν θεία δόξα.

Ἡ πιστότητα τοῦ «*Μικροῦ Ποιμνίου*» στὴν Ὁρθόδοξη Ὁμολογία ἤδη ἀποφέρει ἀπροόπτως καρποὺς θαυμαστούς: ἡ **φλόγα τοῦ Ἀντι-οικουμενισμοῦ ἔχει φουντώσει σὲ ὅλες τὶς Τοπικὲς Ἐκκλησίες**· Κληρὸς καὶ Λαὸς ἀντιδροῦν στὸν *Οἰκουμενισμὸ* σθεναρῶς· δύο Πατριαρχεῖα (Γεωργίας καὶ Βουλγαρίας) ἀπεχώρησαν ἀπὸ τὸ «*Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν*» καὶ σὲ λίγο ἀκολουθοῦν καὶ ἄλλα· *οἱ Οἰκουμενισταὶ* εὐρίσκονται σὲ σύγχυσι καὶ προβληματίζονται· ἡ στάσις ἐναντι τῆς *Οἰκουμενικῆς Κινήσεως* ἐπανεξετάζεται πανορθοδόξως!...

Ἄς ἐπιμείνουμε· ἄς προσέχουμε· ἄς προσευχώμεθα· ἄς ἐλπίζουμε!

«Ἡ δὲ ἐλπίς οὐ κατασχύνει»⁴²...

Ὁ Μητροπολίτης

† Ὁ Ὠρωποῦ καὶ Φυλῆς Κυπριανός,

Πρόεδρος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων

1. Β' Πέτρ. α' 12-13.
2. Β' Πέτρ. α' 16.
3. Κοντάκιον Πεντηκοστῆς.
4. Πράξ. δ' 32.
5. Ζ' Ἀγίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου, Mansi, τ. 13, στλ. 208C/ Σ.Μ.Π.Σ., τ. Β', σελ. 8268 (Πράξις ΣΤ').
6. Β' Θεσσαλ. β' 15.
7. Ζ' Ἀγίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου, Mansi, τ. 13, στλ. 400C/ Σ.Μ.Π.Σ., τ. Β', σελ. 879α («Ὅρος»).
8. Ἱεροῦ Χρυσοστόμου, PG τ. 62, στλ. 85 / (Εἰς Ἐφεσίους Ὀμιλία ΙΑ', § 4).
9. Ἱεροῦ Χρυσοστόμου, PG τ. 61, στλ. 11 / (Υπόθεσις τῆς πρὸς Κορινθίους Α').
10. Ἱεροῦ Χρυσοστόμου, PG τ. 62, στλ. 87 / ἐνθ' ἄνωτ., § 5.
11. Ἱεροῦ Χρυσοστόμου, PG τ. 62, στλ. 85 / ἐνθ' ἄνωτ., § 4.
12. Μητροπολίτου Λεοντοπόλεως Χριστοφόρου, *Ἡμερολογιακά*, σελ. 19-20, Ἀθῆναι 1925.
13. Βλ. Μητροπολίτου Κασσανδρείας Εἰρηναίου, *Υπόμνημα εἰς τὴν Ἱεράν Σύνοδον τῆς Ἑλλάδος, συγκληθεῖσαν τῇ 14 Ἰουνίου 1929*, σελ. 19, Ἀθῆναι 1929.
14. Βλ. Ματθαίου Βλαστάρεως, PG τ. 148, στλ. 104A/ΡΠΣΚ, τ. ΣΤ', σελ. 424 (*Σύνταγμα, Στοιχεῖον Π, Κεφάλαιον Ζ', Περὶ τοῦ Ἁγίου Πάσχα, § Περὶ τῆς ἐαρινῆς ἡμερῆς*).
15. Βλ. Κ. Ν. Σάθα, *Βιογραφικὸν Σχεδιάγραμμα περὶ τοῦ Πατριάρχου Ἱερεμίου Β'*, σελ. Ἐγ'-Ἐστ', Ἀθῆναι 1872· *Μητροπολίτου Διδυμοτείχου Φιλαρέτου Βαφειδίου, Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία, τ. Γ'*, σελ. 124, ἐν Κωνσταντινουπόλει 1912· *Νικηφόρου Γρηγορά*, PG τ. 148, στλ. 557C-560A.
16. Βλ. Ἀθανασίου Κομνηνοῦ Ὑψηλάντου, *Τὰ μετὰ τὴν ἄλωσιν*, σελ. 111, 113 καὶ 114, ἐν Κωνσταντινουπόλει 1870· Ἱεροῦ Δοσιθέου Ἱεροσολύμων, *Δωδεκάβιβλος, Βιβλίον ΙΑ'*, Κεφάλαιον Η', τ. ΣΤ', σελ. 57, ἐκδόσις Β. Ρηγοπούλου, Θεσσαλονίκη 1983· *Μελετίου Ἀθηνῶν, Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία, τ. Γ'*, σελ. 402, 408, ἐν Βιέννῃ 1784· Κ. Ν. Σάθα, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 91-92.
17. Ὅσιου Νικοδήμου Ἀγιορείτου, *Ἱ. Πηδάλιον*, σελ. 9, ὑπόσημ., ὅπου παρατίθενται τρία σχετικὰ θαύματα.
18. Βλ. Μεγάλου Πρωτοπρεσβυτέρου Γεωργίου Τσέση, *Οἰκουμενικὸς Θρόνος καὶ Οἰκουμένη - Ἐπίσημα Πατριαρχικὰ Κείμενα*, σελ. 59-63, *Ἡ Συνοδικὴ Εγκύκλιος τοῦ 1920*, ἐκδόσεις «Τέρτιος», Κατερίνη 1989.
19. Μ.Π.Γ. Τσέση, αὐτόθι, σελ. 61. Μὲ τὴν ἀντροδόξη αὐτῆ «Εγκύκλιος» προετίθεντο συνολικῶς ἔνδεκα τρόποι προσεγγίσεως.
20. Βλ. Ἀρχιμανδρίτου Κυπριανοῦ Ἀγιοκυπριανίτου, *Ὁρθοδοξία καὶ Οἰκουμενικὴ Κίνησις*, Ἀθῆναι 1997.
21. Μητροπολίτου Ὀρωποῦ καὶ Φυλῆς Κυπριανοῦ, «*Παγκόσμιον Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν*» καὶ *Διαθρησκειακὴ Κίνησις*, Ἀθῆναι 1997· *Ἐπισκόπου Αὐλώνας Ἀγγέλου, Οἰκουμενισμὸς: Κίνησις γιὰ τὴν ἔνωσιν ἢ συγκρητιστικὴ αἵρεσις*, Ἀθῆναι 1998.
22. Ἐφημερ. «Ὁρθόδοξος Τύπος», ἀριθ. 24/Δεκέμβριος 1968.
- 22α. Ζ' Ἀγίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου, Mansi τ. 13, στλ. 208C/Σ.Μ.Π.Σ., τ. Β', σελ. 8268 (Πράξις ΣΤ').
23. Βλ. Γαλ. α' 8-9· Ἱ. Χρυσοστόμου, PG τ. 63, στλ. 231· Μ. Ἀθανασίου, ΒΕΠΕΣ, τ. 33, σελ. 199 (*Ἔτερα ἀποσπάσματα*).
24. Ἱ. Καρμίρη, ΔΣΜ, τ. Β', σελ. 923 [1003], § 20, ἐκδόσις β', Graz - Austria 1968.
25. Μητροπολίτου Ὀρωποῦ καὶ Φυλῆς Κυπριανοῦ, *Ἡ αἵρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ ἡ Πατερικὴ στάσις τῶν Ὁρθοδόξων*, Ἀθῆναι 1998.
26. ΙΕ' Ἱεροῦ Κανόνος τῆς Πρωτοδευτέρας Ἀγίας Συνόδου.
27. Βλ. Ἱεροῦς Κανόνες ΛΑ' Ἀποστολικόν, ΙΕ' τῆς Πρωτοδευτέρας, Α' Μ. Βασιλείου καὶ τὰ Σχόλια εἰς αὐτούς.
28. Ἀνδρέου Θεοδώρου, *Ἡ Ὁρθοδοξία χθὲς καὶ σήμερον*, σελ. 21, ἐκδόσεις «Ὁρθοδόξου Τύπου», Ἀθῆναι 1973· Ἀρχιμ. Ἐπιφανίου Θεοδωροπούλου, *Ἄρθρα-Μελέται-Ἐπιστολαί, τ. Α'*, Ἐν Ἀθῆναις 1981, σελ. 163-164· Ἀρχιμ. Ἰουστίνου Πόποβιτς, «*Μία Ὁρθόδοξος Γνωμᾶτευσις καὶ Μαρτυρία*», περιοδ. «*Κοινωνία*», Μάρτιος-Ἀπρίλιος 1975, σελ. 95-101.
29. Βλ. ἄρθρον «*Ἡνέχθη ὁ Μακαριώτατος νὰ βάψῃ τὸν θρόνον αὐτοῦ καὶ μὲ τὸ αἷμα τοῦ ἁθώου καὶ ἁθήσκου Ποιμνίου, μαρτυρήσαντος ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας*», περιοδ. «Ὁρθόδοξος Ἐνστασις καὶ Μαρτυρία», ἀριθ. 22-23/Ἰανουάριος-Ἰούνιος 1991, σελ. 218-225.

30. Μάρκ. η' 34, Ίωάν. ζ' 37.
31. Ματθ. ε' 11-12, Λουκ. στ' 22. • Βλ. καὶ Ἁγίου Κυρίλλου Ἀλεξανδρείας, ΡG τ. 77, στλ. 125B (*Epist. XVIII*).
32. Βλ. Ἁγίου Μαξίμου Ὁμολογητοῦ, ΡG τ. 90, στλ. 128D (*Ἐξηγήσεις τῆς κινήσεως, § ΙΔ'*).
33. Βλ. Ἰ. Πηδάλιον, σελ. 30 (*γνώμη τοῦ Ἰ. Χρυσοστόμου*).
34. Μ. Φωτίου, ΡG τ. 103, στλ. 357C (*Μυριόβιβλος, 96*).
35. Βλ. Ἀρχιμανδρίτου Σπυρίδωνος Μπιλάλη, *Ὁρθοδοξία καὶ Παπισμός*, τ. Β', σελ. 265-329 (*Ἡ Παπικὴ Οὐνία*), ἐκδόσεις «Ὁρθοδόξου Τύπου», Ἀθῆναι 1969.
36. Ἦδη δύο πρώην ἀρχιερεῖς τοῦ Πατρῴου Ἡμερολογίου, οἱ ἐν Ἀμερικῇ κ.κ. Παΐσιος Λουλουργᾶς καὶ Βικέντιος Μαλαματένιος, προσεχώρησαν δυστυχῶς στὸν *Οἰκουμενισμό*, ὡς οἱ πρώτοι «παλαιοημερολογίτες οὐνίτες», οἱ δὲ *Νεσημερολογίται* προβάλλουν αὐτοὺς ὡς «πρότυπον» ἐνώσεως, ἐνῶ στὴν πραγματικότητα ἀποτελοῦν «ἀντίτυπον» τῶν ἀξιοθρηνητῶν Οὐνιτῶν, οἱ ὁποῖοι ἐγκατέλειψαν τὴν Ὁρθοδοξία, ὑπετάχθησαν στὸ Βατικανὸ καὶ τώρα μεταμφιεσμένοι δραστηριοποιοῦνται ὡς «δούρειοι ἵπποι» ἐντὸς τοῦ ἐδάφους τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν (Βλ. *Ἀνακοίνωσιν Β'* 17.4.1998 τῆς Ἱεράς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων, περιοδ. «Ἁγιος Κυπριανός», ἀριθ. 283/Μάρτιος-Ἀπρίλιος 1998, σελ. 46 ἐ.).
37. Ἁγίου Μάρκου Εὐγενικοῦ, ΡG τ. 160, στλ. 1097D (*Ἐπιστολὴ πρὸς Ἱερομόναχον Θεοφάνην εἰς Εὐρίπον*).
38. Α' Τιμοθ. στ' 20.
39. Λουκ. ιθ' 32.
40. Ἐφεσ. ε' 16.
41. Ρωμ. ε' 2 καὶ 3.
42. Ρωμ. ε' 5.